

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

140 години от Априлското въстание Най-висок връх в национално- освободителните борби

Много са върховете моменти от борбите на народа ни за освобождение от турското робство. Да, то е робство, а не както го наричат днешните ни политици /за да угодят някому/ - османско присъствие и пр. Защото са неизброими българите убити, озлочестени, насилвани и т. н. от турските поробители

Априлското въстание от 1876 г. е най-високият връх на национално-освободителното движение. В него се извиси духовният ръст на целия народ, извиси се волята и готовността му да освободи своето отечество и премахне чуждото господство. В Априлското въстание проблесна най-ярко неударжият стремеж на народа ни към национална, социална и духовна свобода. Народът ни написа едни от най-кървавите, но и най-героични страници от своята история.

Как се стигна до въстанието?

От написването на „История славяноболгарская“ до Априлския апогей на освободителната революция бяха изминали цели 114 години. Години, през които набира скорост и устрем всенародният стремеж към свобода и национална независимост. Българският народ не се е помирявал с тиранията през дългите страдалчески векове на робия. Винаги е търсил пътища и начини за съпротива. Безброй са бунтовете, заверите, въстанията и другите актове за съпротива. Борбата постепенно набира сила и скорост.

Огнят, разпален от Раковски, Ботев, Каравелов и десетките техни сподвижници и последователи бе озарил цялата поробена българска земя. Неговите искри разпалваха пламъка на надеждата и волята за борба в душите на хиляди българи.

За да се стигне от Васил Левски и неговите сподвижници до идеята за изграждане на въоръжена революционна организация. Тайната организационна мрежа постепенно обхваща цялата страна. Ясна и конкретна е целта на революционната организация, ясен и конкретен е и пътят за осъществяването на освободителната цел - въстание, всеобща въоръжена борба. Организацията е здравата основа, върху която се извисява народният бунт за свобода.

И започва подготовката на всенародното въстание. Апостолите на революционните окръзи разширяват революционната борба и тя обхваща все по-голяма част от поробеното българско население. В редиците на борците се вливат все повече смели народни синове и дъщери. Под осветените знамена с краткото верую „Свобода или смърт“ застават най-смелите чада на народа ни - водени от най-чистите пориви към свобода и независимост.

По потайни пътеки в гората край Оборище пристигат народните представители и съставят първия български парламент. В пазвата на Средна гора, под звездното небе народният парламент заседава четири дни с дневен ред от една единствена точка, с една единствена дума - СВОБОДА! Всички са обзети от голямата надежда, стигаща до опиянение.

Въстанието избухва десет дни по-рано, преди да е подготвено добре. Народът въстава в Средногорieto и Родопите, в Стара планина и Тракия... Срещу феодалния анахронизъм апостолите на Априлското въстание противопоставят напредничавите идеи за независимост, демокрация, просвета и култура.

Народът въстава, за да се бори саможертвено за свободата си, за да извърши велик подвиг. Огромно е било желанието да извоюват свободата на народа си, до себеотрицание е стигала смелостта на всички участници във въстанието, за да се решат на бунт с кремъклийки и черешови топчета срещу все още силната, добре въоръжена феодална империя. Народът дръзва с цената на живота си да изрази своята непреклонна воля за свобода!...

Въстанието е удадено в кръв. Избити са десетки хиляди поборници, изпепелени са много селища...

Неизброими са примерите на масов и личен подвиг.

Да си припомним само Батак. През нощта на 21 срещу 22 април със запалени факли в ръце около 1100 души се отправят към подготвените позиции. На 25 и 26 април се провеждат двете съдбоносни срещи между ръководителите на въстанието и бейовете от Чепинското корито. На 30 април започват ожесточените сражения между въстаналия народ и многобройната и добре въоръжена турска войска и башибозук...

Въстанието в Батак е потушено с нечовешка жестокост.

150 години от рождението на Пенчо Славейков

Роден: 27 април 1866 в Трявна,
починал: 28 май 1912 в Брунате, Италия

ОПАК КРАЙ

Имало нявга край чудноват -
може и днес да го има! -
землище хиледи, хиледи той
мили квадратни обзима.

Блъска го Черно море от възток,
Бяло от юг го припира,
а до ребрата на Дунава бял
той се на север допира.

Тъмни гори го и буйни реки
пряко, на подплес просичат...
Някои историци "Опакий Край"
бозна защо го наричат;

негли на присмех, а дявол ги знай,
негли съвсем справедливо...
Тъй ли, онъй ли - а в Опакий Край
опако всичко отива.

Туй, що се вика устави, закон -
дим издимил се отколя:
всичко се върши по царския кеф,
т.е. по божия воля.

Знайни са тамо свещени слова:
равенство, братство, свобода;
както навсякъде, плява под тях
дъвче смирено народа.

Както навсякъде, върховната
власт
е и върховно начало...
Някога бил е държавния герб
лев, а сега - кречетало.

Да, кречетало! На този е герб
смильът ясен и кратък;
зарад когото пък тъмен е, той
нека внимава нататък.

В Редец, столица на Опакий Край
върху висока могила,
каменозидана сграда стърчи
с надпис "Тук брашно се смилала".

Каменозидана сграда стърчи,
вятърчева воденица -
тъмни ветрила отхвърлят далеч
сянка над цяла столица.

Цялото лято тя глуха стои
делнични дни и недели;
само когато се вятър вести -
зиме - понякога мели.

Мигом мливари от целия край
Стичат се само тогава,
денем и нощем все глъч,
препирни
и непрекъсната врява.

Борят се, карат се кой по-
напред
своята елда да смели...
Цялата сган се разделя надве
партии - черни и бели.

"Пуцайте! Вятър от изток повя!
Белите викат: "За срама!
Или пък тука съзвани сме ний,
врява да вдигаме само?"

"Чакайте западний вятър! -
крещят
черните едно и диво.
Само от запад когато повеи,
смила се хубаво мливо." -

Викат, дялякат се: върхът един
иска над други да вземе...
А воденични ветрила стоят
и неподвижни и неми...

Воденичарят, накрехнал калпак,
там под мустак се подсмива:
нему е уемът сигурен все -
има ли, няма ли мливо!

Ала и нему ей врява и глъч
доста вече омръзна -
грабна товарница той и завчас
луди мливари разпръсна...

Мирно е около: вятър не веи
в сградата вьтре, ни вьнка;
ни воденични ветрила скриптят,
ни кречеталото дрънка.

Бяло-червено-зелений байрак
дреме над стрехи поставен;
лепнато е кречеталото там -
наместо гербът държавен.

Всякоя зима тълпи по тълпи
стичат се луди мливари,
всякоя зима повтарят се пак
там топурдиите стари.

А воденичарят, накрехнал
калпак,
сам под мустак се подсмива:
що го е нея, че в Опакий Край
опако всичко отива?!

На чудесии обръгнал е той...
в Опакий Край чудесата
не, както другаде, са чудеса -
те са в реда на нещата!

Пенчо Славейков

С почит към Александър Стамболийски и... още нещо

С реформаторските си идеи и действия
великият водач на сдружените земеделци
Александър Стамболийски оставя светла и
трайна дияра в историята на БЗНС,
България и Балканите.

След убийството му Съюзът се е цепил
на крилца и перца, а след 10-ти ноември
1989г. се нароиха дузина формации -
някои с приставки, други с наставки, дори с
имена и цветове в абривиатурата. Всички
те се определяха като правоприменици на
онова БЗНС, основано през 1899г.
„ПРИНЦИПИТЕ“ на Стамболийски пък бяха
тяжната Библия.

На 36-тия конгрес, обаче с
предварително замислен и организиран
преврат, група „Бъдеще за БЗНС“ узурпира
абривиатурата. Това огорчи хиляди
земеделци и те замразиха членството си.

Малката надежда, че ръководството
ще разбере грешките си, се изпари.

Ето няколко от фактите:

- 7 години по-късно те забравиха, че „З“
в БЗНС значи земеделски и че 18-ия
принцип гласи: Земеделският Съюз е за
древната и средната поземлена
собственост.

- Със съвсем малки изключения БЗНС
изчезна от медийното пространство,
въпреки че има действащ министър.

- БЗНС не застана зад протеста на
казанджииите. По време на правителството
на Станишев именно БЗНС заедно с РЗС
внесе в НС десетки хиляди подписи срещу
увеличението на акциза.

- БЗНС го няма при определяне
приоритетите в земеделieto като цяло и
остави БСП да защитава интересите на
земеделците от селата. А знаем как
комунистите „защитават“ земеделците.

- БЗНС с нищо не помогна в кампанията
„Дребен земеделски стопанин“. Чрез
своите структури и членове, поне тази
мярка можеше да стигне до всички
притежатели на 5 декара земеделска земя.

- Преди година по повод 136
годишнината на Стамболийски изразих
опасенията си, че вмешателството на
едрите земеползватели ще опорочи
кампанията за мярка (ДЗС).

И не греших - получаващите стотици
хиляди евро субсидии завидяха на
потенциалните кандидати. Дори нарекоха
субсидията 1000лв социална помощ.

Когато ти дават 1000 по 1000, едното
хиляда може да е нищо, но с 1000лв всеки,
който има желание, може да започне от
нищото.

Изрекоха се гнусни лъжи, изсипаха се
фалшиви статистики и пъкленият им план
се състоя:

- От 112000 потенциални стопани през
септември се оказа, че само 21000 са
изпълнили условията за кандидатстване.

А на 16 октомври сметалото спря на
9000.

Подигравката е пълна - земеделска
България ще има официално само 9000
дребни земеделски стопани.

Васко Чавдаров

**ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
С пожелание за здраве и
незабрана
на всичко написано...**

Дора Манчева - 4 април;
Методи Новев - 8 април;
Милка Пешева - 12 април;
Иван Кутинов 26 април;
Вяра Дамянова - 26 април;
Цветан Лалов - 18 май;

ДА СИ СПОМНИМ...
Георги Киришев - роден на 4 април

ТАЙНИТЕ В СЪРЦЕТО

Кой може във човека да проникне
И да докосне тайните в сърцето?
Разгърнал болките му да проникне
И да открий какво му е отнето.
Шуми злокобно времето, минава.
Ехидно то разкъсва ни сърцето,
Всесилно и всемогещо, проклето

Георги Киришев

НАШИТЕ МЕЧТИ

С тъга и болка бродех
самотна в моя град,
усмивки зли събирах
от този черен свят.

Кошута млада бягах
през родните гори.
Трохи любов намирах
във ранните зори.

В косите черни вплатах
ветрецът луд, игрив.
Снагата с младост кичех
със поглед срамежлив.

Във късна нощ вълшебна,
догде целуваше ме ти
и стигнахме простори звездни,
открихме нашите мечти.

Дора Манчева

КАЛЕНДАР

Изпълнен с часове любов,
с минути златни на надежда,
жадуван като благослов
и времето безспир нареждащ

Роден от месеци и дни,
висящ във моята бяла стая,
събираш и дяляш души,
съдбите във звезди чертаещ.

Ту весел, ту сърдит и снежен,
с гадания за четири сезона,
със мене строг или пък нежен,
неуловимото в теб бързам да догоня.

Вяра Дамянова

СРЕДНОЩНО СВИЖДАНЕ

Шест години как лежа в затвора!
Дни не идват, либе, за отмора,
а оставам още колко, мила,
губя здраве, не остава сила.

Ти ме чакаш, денем у нас ходиш,
нощем мислом край затвора бродиш.
Аз те виждам през решетки гъсти,
как пристъпяш лекичко на пръсти.

Пушка пукна в тая нощ беззвездна,
твоят образ в тъмнина изчезна...
Шест години как лежа в затвора.
Ще ли видя моята изгора?

Методи Новев

БЛЯН

Всеки ден по теб бленувам,
цвят на младостта!
Всяка нощ на сън целувам
твоята уста!

Ти за мен си китна пролет
с птички и цветя;
цветята са твоята прелест,
птичките страстта.

Снагата ти стройна, права
родопска ела!
Лицето ти кръв и мляко,
косата смола.

Иван Кутинов

ИЗВОР

Зад плътните стени на самотата,
в ехтежа на забързания ден,
все повече ми липса топлината
на онзи кът, където съм роден.

Там росни билки винаги намирам,
когато ме заливат с мръсна кал.
И ведър свод над себе си съзирам.
И друм широк за своя идеал.

Не искам слава. И пари не искам.
Не блазнят ме ни титли, ни имот.
Заменям всичко за брега на Искър
за извора на моя чист живот.

Цветан Лалов

СЪБУЖДАНЕ

Насреща гърми водопада
от снежните луди води
и чувствам, как дишат прохладата
планинските здрави гърди.

Събуждат се сънни горите,
от дългия тягостен сън,
заслушани във висините,
ще звънне ли пролетен звън?

Раздра се сребрилата риза
и тих ясен ден затрептя.
Април, огърлица наниза
от слънце. тревни и цветя.

Петър Илиев

ПРОЛЕТНИ ЦВЕТА

Бяло кокиче върху снега -
разцъфтяло в студа, над леда.
Не издигай над преспи глава,
не е време, не бързай сега.

Люлякът пак разцъфтя. Пролет е.
Всяко черно дърво - с цветове.
Слънце грее - кристално небе.
Лято идва - животът зове.

Роза ухае. Пеперуда над нея лети.
Откъснеш ли я - ще те заболи.
Остави цветето - нека цъфти.
Мига само улови, запази.

Надежда Цанева

МИГ

Светещите лапи на деня
дращят по очите ми - приспани.
Палят дробовите и свистят -
свилени коси, раздрани.

Рани в клетките ми тлеят -
ято разпиляно... Излетя.

Ятото на мислите ми - бели...
Бях ли аз мечта...

Бях ли твоята мечта?
Бях ли полъх, светлина...
Бях ли - ласка на дъжда...
Бях ли - морска пяна...

Тихо тракат мокрите стъкла -
като миглите върху очите ми.
Миг... отмина пролетта.
Лятото стоварва се върху плещите ни.

Габриела Цанева

ЛАЗАРКИ

Ярко слънце заблестяло
рано, рано, от зори.
Пойно птиче е запяло
из полянки и гори.

Цвят люлеят пъстри китки,
светят тичинки - очи.
Лазарки плетат на плитки
свежи дъхави венци.

Лазарките песни пеят,
тропкат с шарени чехли.
Сърмени сукмани веят,
буен танца се върти.

Дарина Цветкова

ПРОЛЕТНО

Пролетно е и красиво,
светъл небосвод,
цветно е, без капка сиво,
слънчев хоровод.

И кипи животът, пее,
а гласът - щастлив,
пролетта се смее, смее
и те прави жив.

Друг животът е на пролет -
нов и ведър, чист
като птици сме във полет
и порастащ лист.

Милена Филипова

**СПОМЕНЪТ, ОТ КОЙТО
БОЛЕДУВАМ**

Слънцето щом бавничко залезе
и ето мрактът пак ще дойде.
Свита ще поседна на земята,
само за секунда да си спомня.

Споменът, от който боледувам
дни и нощи, а лекарство няма.
Все е мъка, даже да си спомням
тази моя болест, нелечима.

Болна или влюбена, не зная.
Що е то любов да го наричам?
Сърцето пусто и душата няма
безмълвно твоего име ще изричат.

Хайде, пак ще се изправя.
Отново силна да се чувствам.
Едва ли някога ще мога да узная
къде е границата на моите чувства.

Секунди уж, а пък година вече стана,
откакто лек за болката ми няма.
Неизлечима болест или рана?
А може би любов голяма?!...

*Ивета Врескова,
Студентка*

ПЪТЕКИ СЪДБОВНИ

Бунтовнико Ветре, волно понесен
над тучни поля и високи била,
ще запееш ли една стара песен
увенчала непокорни чела?...

Защо друговедец Левски обеси
и поетът Ботев чета поведе?
За кой баба Тонка пита омеси
и Райна княгиня знаме изведе?

Бунтовнико Ветре, ти разкажи
за това, което тук, у нас е вилняло,
издухай днешните мазни лъжи,
че робство тук никога не е живяло.

А после за червената шарка
отровила нрави, вяра, традиции...
На злото за всяка запазена марка
от времената на порочни патрици...

Бунтовнико Ветре, ти смело отвей
всяка гавра с народа ми беден,
любов и правда сред него посея
да не бъде никога повече сведен!

Мargarита Нешкова

ЗАПЕЙ МИ, БРАТЕ

На Искър Шуманов

Горях сред пламъците на борбата,
тиранин ме с вериги окова,
за туй, че волно любих свободата
и бранех в битки с огнени слова!

Ридаят родните простори чисти.
Земята ни трепери кръв се лей!
Вилнеят българските комунисти...
Родината настръхнала немей!

Свинете хранят със меса човешки,
Скравена... Ловеч новият ГУЛАГ!
Персин потънал сред тела
мъртвешки.
А Дунав милва скръбния му бряг!

Балканът се люлее глухо тъгне.
Проклето време сатанинска нощ...
и хорски трупове Марица мъкне,
Огняново гърми със страшна мощ!

Поля със сълзи братски напоени,
камбаните звънят за пълен крах.
Селата безпощадно разорени
и леден мраз вилней, и леден страх!

Прокапват, тъжно, небесата родни,
заливат мрака с бурни дъждове.
Засъхнали нивята хлебородни
и вихрят се безкрайни ветрове!

А там... на изток, хоризонта мрачен.
Зловещо грей червената звезда...
И Кремъл тръпне, потъмнел,
невзрачен,
че броди, светъл призрак свобода!

Иван Селановски

НАВЪН Е ПРОЛЕТ

Навън е пролет, а в душата - есен.
Решетките разсичат синевата.
Във мрачната килия - лъх на плесен
и мислите потъват в празнотата.

В жестоко време дните ми минават.
Крачка, две и пак, и пак, отново.
С вода и хляб само ме „гощават”.
Във самота линее мойто слово.

Навън е пролет, а в душата - есен.
Тежи ми майко, страшният затвор.
Отдавна съм забравил що е песен.
В сърцето - яд, в очите - гневен взор.

Димитър Бойновски, 1948 г.,

ОПАШКАТА НА ДЯВОЛА

Дявола си опашката размахва,
а комунистите я взеха за байрак
и тръгнаха след нея, за да правят
под небето на земята рай.
Така години в надпревара,
превили робски гръб,
за дявола градиха рая,
за хората копаха гроб.
А Дявола си опашката подви,
за отплата каза им: „глупци”,
ехидно се усмихна
и доволен ги отмина!

Живка Танчева

СИЯНИЕ СИ ТИ, РОДИНО

О, моят свет е глух на гняв и сила,
с небесни химни той е просветлен,
с талазите на нива изкласила,
с усмивка детска, с песни озвучен.

Българийо, дар божи, глътка въздух,
сияние небесно, земен рай!
Как а ти върна океана радост,
преди да дойде неотменен край?

Дали живях по твой закон и нрави?
На гладния дали подадох хляб?
Натегнал съм от твоите дари блага,
а бях до вчера мъничък и слаб.

О, идвай, идвай, драговолна пролет!
Залей земята с вишнев цвят и плод.
Просторът тръпне, кани ме за полет.
Политам в шемет, бистър ясен свод.

Penko Керемидчиев

НАШИ ЮБИЛЯРИ

Харалан Недев посрещна своя 85-ти рожден ден с нова стихосбирка, която носи емблематичното за неговото патриотично творчество заглавие „За теб Българийо, с

Роден е на 25 март 1931 г. в с. Ряховците, а сега живее и твори в гр. Троян.

Той е автор на повече от четиридесет книги с поезия, проза, сатира и хумор, приказки за деца...

Стиховете, както и цялото му творчество са пропити с добронамереност, искрено родолюбие, преклонение пред достоинства на нашия народ и борците за неговото освобождение, любов към природните хубости на Родината и към обикновения човек...

С ДОСТОЙНА СЛАВА

Какво по-хубаво от тебе има!
Над тебе грее ореол от дивен чар
сияние и слава несравнима
безсмъртно осветила твоя свят олтар.

Какво по-хубаво от тебе има,
какво по-хубаво, Българийо, кажи?
Един народ с духовност несравнима
надмогвал робства и коварства, и лъжи

и винаги успявал да изправи
снагата си след страшни, буреносни дни
и с хиляди мъжествени изяви
мжал и себе си, и теб да съхрани!

Народ такъв е със достойна слава!
Народ такъв не мре, не е предава!

ТАК ДОШЛА Е ПРОЛЕТТА

Из чудно синнали простори
танцуват птичите ята,
и всичко радостно говори,
че пак дошла е пролетта.

С ръце, със пръсти цветовити,
с една възшебна лекота,
земята с хубост да накити
сега се грижи пролетта.

Като стопанка работлива
Извива всяка сивота
и ведро грейнала красива,
земята диша с лекота.

С чаровност Бог дарил света,
дарил на всички пролетта.

Харалан Недев

От стр. 1

Черквата „Света Неделя“ се превръща в последното убежище на останалите живи въстаници българи. Наблъскани в нея човек до човек, те се отбраняват три денонощия. Накрая избират смъртта пред гаврата и падението пред озверелите потушители. И започва жестокото баташко клане на невинното и беззащитно българско население. Героичен Батак дава 5000 свидни жертви, между които и немалко деца и жени.

Известни са зверствата на Ахмед Барутанлията. Той извикал първенците на селището: Горановите, Кереловите и др. в местността Петрово бърдо и им обещал да остави селото на мира, ако всички предадат оръжието си. Те повярвали на лъжата. Последствията стотици моми и жени били изнасилени и избити в училището, след това изгорено. На горния край на селището били избити 500 батакчани. Върх на жестокостта е зверската сеч в стария храм...

Каква е утехата, че има възмездие!? Ахмед Барутанлията се завърнал с тежко натоварени с имане каруци. Но скоро се разболял от проказа, която обхванала цялото му тяло. Пришките се пукали и миришели отвратително. Жена му и синовете му го затворили в някакво помещение и през малък отвор му подавали само храна и вода. Така умрял в големи и продължителни мъки. По подобен начин са свършили и други озверели убийци.

Ехото от гърмежите и писъците на жертвите отекват по цивилизования свят. Видни журналисти и дейци на европейската култура издигат глас в подкрепа на българския народ.

Милка Пешева отпразнува своя 80-ти рожден ден със семейството си, роднини, близки и приятели от Литературния клуб „Димчо Дебелянов“ на Гара Елин Пелин, където живее и твори. Председателят на клуба, писателят Кирил Назъров представи поетесата, а с музикалните си изпълнения Пламен Петров, Вилимир Кирилов, Георги Стойков и други създадоха чудесна атмосфера на един незабравим творчески празник.

Милка Пешева е родена на 12 април 1936г. в с. Голямо село, Дупнишко. Автор е на стихосбирките „Неизпратени писма“/2002г./ и „С песента на шуреца“/2004г./, както и на документалните повести „Разрушено гнездо“/2009г./ и „Не мога да забравя“/2015г./.

БЪЛГАРИЯ

Българийо, земя на Богове,
закодирана още в древността.
Закриляна от бури, ветрове
с послания далеч от древността.

С гори прекрасни и вода лечебна,
с подземните богатства езера.
Всеки само веднъж ли те погледне,
влюбва се в твоята красота.

Родил се тука Рилският светец
и един монах сеяч на светлина.
А Левски бе Апостол и отец,
все родени от българска жена.

Родино мила, какво си ти сега,
като Исус разпънат на кръст.
Децата ти се скитат по света,
за спомен взели само твоето име.

Че те е имало и те има,
днес чужда е нашата земя.
Стана тя от нелепици робиня,
продадена на робство без война.

Милка Пешева

Априлското въстание...

С различна сила ехото достига до Европа и света, за да им припомни, че един народ цели 500 години пъшка под чуждо робство, че най-подир трябва да бъде решен така нареченият Източен въпрос! Ехото от гърмежите и писъците на жертвите отекват по цивилизования свят. Видни журналисти и дейци на европейската култура издигат глас в подкрепа на българския народ.

С различна сила ехото достига до Европа и света, за да им припомни, че един народ цели 500 години пъшка под чуждо робство, че най-подир трябва да бъде решен така нареченият Източен въпрос!
И само след две години свободата е извоювана, въпросът е решен, макар и половинчато. За съжаление по вина на така наречените велики сили, на лицемерната европейска дипломатия българската земя и българският етнос биват разкъсани така произволно и жестоко, че раните от това разсичане кървят и до днес. Но Априлското въстание постигна своята цел.

Въпреки жестокото му потушаване, то подготви скорошното освобождение на България. Неговата стойност в летописа на Родината е огромна.

Отдавайки заслужена почит на героите от Априлското въстание, днес ние трябва да си зададем въпроса дали сме достойни техни наследници?

Дали спазваме заветите на славните си предци безкористна служба на Отечеството, борба за развитие и възход на Родината...

Нека на тези въпроси си отговорим всички и най-вече днешните управници и политици!

Кирил Назъров

ЕДНО БЪЛГАРСКО СТИХОТВОРЕНИЕ ЗА ПАРИЖ, СТИГНА ДО ПАРИЖ...

Без съмнение, читателите на в-к „Литературно земеделско знаме“ си спомнят кошмарните събития от 13.11.2015 г... Черният петък, който окъпа в кръв Париж. Ножът на тероризма бе дълбоко забит в туптящото сърце на Европа, болезнено забит в сърцето на всеки европеец, на всеки свободен, свободомислещ човек... не, бих казала просто - „в сърцето на всеки човек“. Ценностите на съвременното демократично общество, изразени простичко в девиза на Великата френска революция - „Свобода, равенство, братство“, който остана девиз на Френската Република, бяха жестоко потъпкани от група хора, обсебени от ненавист и омраза към обществото, в което са отраснали, което им е дало възможност да бъдат свободни, равни и братя с хората около тях, с хората... Щеше ли Европа да отвърне на омразата с омраза, на терора с терор, на кръвта с кръв? Това ли е отговорът? Правилният отговор? Как да запазим ценностите на демокрацията от ударите на фанатиците, без сами да се превърнем във фанатици?

Сега е Пасха, сега е Възкресение Христово - любов към ближния и прошка... светлина в душите, смирение... Но никога не бива да забравяме, че никоя религия не учи хората на омраза... И в исляма няма омраза... Никога не бива да забравяме и с колко кръв и терор, с колко ненавист към инаковерците са налагани всички религии, с колко огън са горени инакомислещите, мислещите. Не бива да забравяме и кръвта в нашата история, цялата кръв в нашата история. Вчера почти не споменахме, че се навършват 140 години от Априлското въстание... българското въстание, българският вик за свобода, удавен в кръв... От инаковерците... повод за омраза?! Днес Православната църква чества денят на Цар Борис Покръстител - владетелят, изглад половината от народа си, за да наложи християнството като религия над другата половина... повод за гордост ли?!

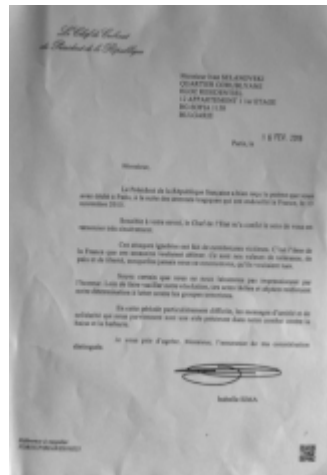
Кръвта, проляна в името на всички религии, в името на всички мечти, тежи върху цялото човечество и много мъдрост е нужна, за да спрем да проливаме кръв в името на правата вяра, или в името на светлите идеали.

Габриела Цанева

Читателите на в-к „Литературно земеделско знаме“ си спомнят, че в бр. 6/2015 г. публикувахме чудесното стихотворение на Иван Селановски „На теб, Париж“, написано на 13.11.2015 г. веднага след терористичните атаки във френската столица.

Това стихотворение, в превод на френски, извървя своя път до Париж и стигна до президента Фрасоа Оланд. И не остана без отговор. „В този особено труден момент, посланията за приятелство и солидарност, които пристигат до нас са голяма помощ в нашата борба срещу омразата и варварството“ така завършва благодарственото писмо от г-жа Изабел Сима, началник на кабинета на Президента на Френската република до г-н Иван Селановски. На вниманието на нашите читатели предлагаме оригиналът на писмото:

ФРЕНСКИЯТ ПРЕЗИДЕНТ С БЛАГОДАРНОСТ КЪМ ИВАН СЕЛАНОВСКИ

Господине, Президентът на Република Франция получи поемата, която сте посветили на Париж, във връзка с трагичните събития, които опечалиха Франция на 13 ноември 2015 г.

Трогат от това, Държавният глава ми повери грижата да Ви благодаря много искрено.

Тези гнусни атаки причиниха многобройни жертви. Засегнато беше сърцето на Франция. Те искат да убият нашите ценности на толерантност, мир и свобода, от които никога няма да се откажем.

Бъдете сигурни, че ние няма да позволим да бъдем впечатлени от ужаса. Далеч от това да разколебаят нашата решителност, тези подли и отвратителни постъпки засилват решимостта ни да се борим срещу терористичните групи.

В този особено труден период, посланията на приятелство и солидарност...

ПЕТ ГОДИНИ БЕЗ ИСКЪР ШУМАНОВ

Неусетно годините отшумяха в лоното на вечността! Но те не можах да заличат спомена у сдружените земеделци за: Човека, Земеделеца, Общественика, Писателя, дългогодишния политически емигрант в САЩ, Главен редактор на „Народно земеделско знаме“ и „Земеделско знаме“, един от учредителите на Съюза на писателите земеделци в България ИСКЪР ШУМАНОВ... и още и още... може да се каже и пише за всеотдайния труженик на БЗНС.

За него Земеделският съюз бе онзи АФИОН, който опияняваше една неспокойна душа, едно неукротимо пулсиращо сърце с пулса на БЗНС!!!

Труден е пътят в политико-обществения живот... Ала Искър Шуманов достигна, завоюва, своя обществен връх не с пълзене, а с всеотдайни дела, поел кръста върху своите плещи!

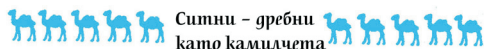
Жестока и неумолима е съдбата! Биологическите закони безпощадни.

На 22 май 2011 г. спря завинаги един вдъхновен живот, живот поезия, живот борба за щастие! И той премина дверите на отвъдното.

И ето, че неусетно изминаха пет години без ИСКЪР ШУМАНОВ!!!

Уважаеми земеделци, уважаеми поклонници на перото, да сведем глави пред светлата му памет и тихичко да прошепнем: ПОКЛОН, БАЙ ИСКЪРЕ!!!

От Съюза на писателите земеделци в България

ИМИТАЦИЯ

Пред Европа имитираме,
че на всичките проблеми,
колкото да са големи,
някакъв колай намираме.

Имитираме реформи
и програми, и платформи.
Смешно е, но имитираме,
че нямаме престъпност даже
по високите етажи.
И полицията имитира,
че се реформира -
държавата и гражданите рекетира.
А съдебната система
е безкрайна тема...
Още имитация:
че сме нация
с ромска интеграция,
с намалена бюрокрация,
с много ферми и стада...
Е, да -
при такава имитация
и Европа имитира,
че ни субсидира!

Кирил Назъров

СКРИТА КАРТИНА

Чорапът се разплита
за някаква си свита.
Към края всеки пита:
"Защо картината е скрита!?"

ПРОБЛЕМ

За да осъдят тримата авери
Съдът ще трябва да намери
най-строгия у нас закон,
но има ли Троянски кон,
ще бъдат те с голям късмет:
затвора ще го заменят с банкет.

КОАЛИЦИОННИ ПАРТНЬОРИ

Потайно се разбрали
и крали, крали, крави!
Да ги осъдят някога едва ли!

Стоян Колдов

СЪВЕТИ

-За власт, пари и слава
всичко "умно" се продава...
- Не знам дали ме разбираш,
но аз съм верен на нашата идея
и за постове, пари и слава
душата ми не се продава.
-За себе си съвета запази
и Бог да те възнагради...

Георги Козарев

"БЛАГОРОДСТВО" С ОПИТ

Червената партийна класа
"благородните" си принципи прилага:
на всякакви помага
да изпълнят по върховете
на партиите демократични,
защото разбира добре,
че камъни по "своите" ще хвърлят
хорицата с човешко лице!

ОТПЛАТА

Един Николай
завъртя кравай.
Откъдето и да го подхванеш
няма край.
Далаверички, парички,
имотчета, женички...
И черна слава
на БЗНС той подарява!

Маги Смешкова

ДЕКОМУНИЗАЦИЯТА ЩЕ Е ПЪРВАТА ИСТИНСКА ПОБЕДА НА ДЕМОКРАЦИЯТА В БЪЛГАРИЯ

/в отговор на публикацията във в. Уикенд, бр. 11/2016 г. от Георги Атанасов "Декомунизацията е позор за България!"

Животът е пъстър и цветен. Бялото символът на надеждата,
събира в шепата си всички цветове. Когато говорим за бяло, винаги
като негова противоположност виждаме черното.

Черното винаги е черно и винаги го свързваме със смъртта,
безвъзвратна и неизбежна за всичко, което в себе си не носи добро, а
само гибел, хаос, разруха, подредена демагогия...

Нуждата от декомунизация в България коментатори като Георги
Атанасов виждат като "лов на вещици", но такива като мен чийто дядо
бе убит от така наречените комунисти десет години след смъртта на
Сталин, не мислят така. Дядо ми и стотици като него явно не влизат в
сметките на г-н Атанасов, който като "компетентен" и "придържач се
строга към фактите" коментатор признава, че "жертвите на Йосиф
Джугашвили в СССР са около 800 000 /цитат/. А колко други само в
Съюза до смъртта на Сталин не влизат в тази официална бройка, а
след това? А в държавите, в които имперски пипала е пуснал така
нареченият комунизъм? Казвам така нареченият, защото както самите
комунисти признават този обществен строй никога не е съществувал.
И защо? Защото е една утопия - красива, хуманна, привлекателна,
справедлива...

И нима декомунизацията ще осъди хилядите светли умове от
дълбока древност до днес мечтали и борили се със своите идеи за
хуманно, светло и щастливо бъдеще на цялото Човечество, е
понякога вдигали и меч, като Ботев и Левски и хиляди други не
снишили гласа си в името на живота и затова изгорели, дали живота си
в името на по-добър човешки живот на бъдните поколения?

Социално-политическите системи от идеи и Социално-
политическите практики наистина са две различни неща и въпреки
това основите на практиките не са ли в идеите, в основните постулати
залегнали още във философските древни учения за първичното духа
и вторичното материята и обратно. Но пишейки и разсъждавайки
върху това има опасност да потъна в дебрите на цветно-бялата мъгла,
която Вие ни натрапвате. Затова преминавам направо с цитат от
статията: "Социално-политическата система от идеи и практики,
наричана капитализъм, ражда "фашизма" и "нацизма" чиито основни
парадигми са частната собственост, Бога и нацията /цитат/. Грешен
извод - основното при нацизма е, че всяко богатство трябва да служи
на нацията, не на личността която го твори. Колко близко до така
нареченият комунизъм и неговите реални практики - одържавяване на
всичко частно. "От всеки според способностите, на всеки според
потребностите!" Пчелата ще твори, паразитът ще смуче?..."

И по-нататък "В същото време социализмът и неговата по-
радикална форма комунизъм." Радикалната форма не са ли днешните
атентати по света? С такива се срещаме изучавайки "подвизите" на
партизани и шумкари, които Вие величавате, от събитията преди
9.1X.44 г у нас. "...Комунизъм, като философска доктрина предполага
равенство, солидарност и народовластие /цитат/. И народовластие,
казвате Вие, а народовластието, не е ли демокрация? Пореден
манипулативен извод! И колко още много по-нататък?

"След като дори Полша, Чехия и Унгария, където съществуваше
реална антикомунистическа и антисъветска съпротива за разлика от
България /цитат/. Как може така безсрамно да твърдите, че у нас не е
имало съпротива? Вие сте или много наивен и заблуден или много
грешен! Но какво да се прави, всеки греша, затова има и прошка.
Затова и такива като мен съвсем не осъждат такива като г-жа Кунева,
за делата на свекъра й, Румяна Бъчварова за идейните вярвания на
баща й, Лилияна Попова за дядо й и баба й, Иво Инджев /талантлив
журналист/ за това, че въпреки червената диплома от Москва е
прозрял истината така далечна на утопичните представи за света и
вярата му в Държавна сигурност, както и десетки други като тях. Тях,
както е по християнската повеля и Бог ще ги приеме в обятията си. А
Вие в кой Бог вярвате щом твърдите, че вярата в Бог може да ражда
"фашизъм"?

Аз съм от стар земеделски, селски род и за мен превратът през
юни 1923 г. не е плод на капитализма и демокрацията, а на една
изплашена партийна върхушка от реформите на Ал. Стамболийски.
Атентатът в "Света Неделя" е плод на така наречените комунисти.
Атентатите винаги / поне в нашата история и поне тези които са
следвали напътствията на КОМИНТЕРНА са тяхна заслуга.
Земеделците помнят, че един от водачите на 9-тоюнските протести в
подкрепа на правителството на Стамболийски в Плевенско е
комунист, докато Централата на партията се солидаризира с
превратаджиите. Всичко е цветно, нали? Но нужно ли е да смесваме
цветовете и заличаваме нациите, за да се постигне бяло-утопичната
мъгла?

Аз съм републиканка, но не може да се отрекат маневрите на цар
Борис III да не допусне възвличане на България във Втората световна
война на страната на фашистка Германия. Не комунисти спасиха
Македонските евреи, което и децата го знаят, но Вие говорите за "Царя
Обединител".

Този ли, които се обяви против обединението на
Княжество България и Източна Румелия? Колко слаба
памет и колко невежество би повярвало в това? Колко
евтини напъни за манипулация?

Фашистките и комунистическите режими са рожба на
диктатори, а не на демокрация. В едно нещо може би се
добижавате до истината, че диктатурата може да бъде
плод на свръх капитал съсредоточен в шепата на една държава, каквито са
комунистическите държави. Въпросът е кой капитал е по-
опасен? Този съсредоточен в шепата на Човек, който е така
мимолетен или този, който е съсредоточен в държава и
може да влачи трагични последици с години... Република
Куба, република България... а управленията при комунизма
не са ли царски?

В един от примерите си упрекувате САЩ, Англия и
Франция за реверансите им към Хитлер в началото на
войната, а пропускате реверанса на Сталин, за сделките му
с Хитлер. Защо? И колко още неточности!

Ние децата и внуците на хилядите българи платили със
свободите и живота си за съществуващата реална, по
български мирна антикомунистическа и антисъветска
съпротива очакваме ДЕКОМУНИЗАЦИЯТА, за да осъди
морално общественият строй в този му вид, в който идеята
за комунизма бе налагана у нас. И ние помним заветите на
нашите бащи и деди, че демокрацията не ражда диктатури,
че тя е прозрачна, откровеност, солидарност,
справедливост, свобода на словото и частната инициатива,
покаяние и прошка!

Маги Веикова

ВЕСЕЛИ ПРОЛЕТНИ ПРАЗНИЦИ!

ДАРЕНИЯ за в. "Литературно земеделско знаме"

Диан Балев - 60,00 лв.
Георги Козарев - 20,00 лв.
Йордан Димитров - 20,00 лв.
Йордан Чукански - 20,00 лв.
Силвия Манчева - 20,00 лв.
Стефан Иванов - 20,00 лв.
Тако Караиванов - 20,00 лв.
Стоян Карастоянов - 12,00 лв.
Атанас Жейнов - 12,00 лв.
Стоян Стоянов - 12,00 лв.
Атанас Янчев - 12,00 лв.
Васко Чавдаров - 10,00 лв.
Георги Пинчев - 10,00 лв.
Д-р Стефан Иванов - 10,00 лв.
Петко Минчев - 10,00 лв.

Димитър Стоянов, Георги Василев,
Ангелина Николова, Тодор Петров,
Друми Друмев, Тодор Панов,
Пенко Димитров, Тодор Илиев,
Иван Радев, Христо Денев,
Иван Селановски - 6,00 лв.

Скъпи приятели,
Благодарим Ви!

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Редактори:
Габриела Цанева
Кирил Назъров
технически сътрудник:
Маргарита Нешкова
предпечат: Г. Цанева

контакти:
София, 1000
бул. „Дондуков“ №38;
gabrielle@mail.bg

интернет:
litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzzname.blog.bg
kiril_draguch@abv.bg
litzemedelsko_zname@mail.bg